

[Mimi Stilling Jakobsen]

sikkert ret hurtigt ud af, hvad besparelser egentlig drejer sig om. Ikke mindst fra folk, der er vant til at færdes i kommunale kredse, folk, der er tæt på modtagerne, ved man, hvor besværligt det kan være at foretage besparelser. Ikke desto mindre har vi altså i fællesskab kunnet gøre det, og derfor kan det være svært at se en undskyldning for ikke at fortsætte denne linje.

Centrum-demokraterne har hele tiden ment og mener stadig væk, at det med temmelig hurtig virkning er muligt at finde omkring 3-4 mia kr. i besparelser. Det gør man heller ikke fra den ene dag til den anden, og det bliver jo ikke nemmere af, at vi har sparet i forvejen. Det må i hvert fald være et beløb, som ikke kan skræmme, navnlig ikke på baggrund af det skønnede underskud og på baggrund af finanslovens størrelse og omfang i øvrigt.

Vi vil gerne gå længere end 3-4 mia kr., hvis det er muligt, og derfor vil jeg igen understrege, at den uenighed, der findes mellem de 4 partier, som har fremsat ændringsforslag, den uenighed, som stadig væk ikke er nogen nyhed, og som heller ikke skal skjules i dag, altså ikke er større, end at de partier, der ønsker at gå længere, end vi gør, der umiddelbart erkender, at nu må vi se, hvor meget vi kan blive enige om, de partier, der måske ikke er de store ørne til besparelser, til gengæld siger: ja men kan vi finde områder på længere sigt, hvor det er muligt at ændre forventninger, ændre vaner og slække på nogle af de ideelle krav, vi stillede, og som alle vel syntes var gode og rigtige, da der var råd til det, så er vi parate til det. Det betyder altså ikke alene en lidt bevidstløs nedskæring på 1 pct. hen over alle rammer. Det betyder, at man går til lovgivningsinitiativer. Det betyder, at der er love, der skal ændres, og det betyder fremfor alt, at der skal cirkulæreændringer til. Arbejdsmiljø har været nævnt, og der kunne nævnes en lang række eksempler på, hvordan man har gjort det sværere rundt omkring. Omvendt må man selvfølgelig sige, at hvis ikke kommunerne kommer med, så har det meget lidt zweck, og dér kan man godt efterlyse kommunale initiativer – også i borgerlige kommuner, må det erkendes – som kunne vise vejen.

Men besparelser gør det altså ikke alene. Der er trods alt ikke én, der drømmer om, at underskuddet på de 47-48 mia kr. – som vi

vel kan være enige om at det i hvert fald bliver, uden at man skal komme med skøn over, hvad det kan udvikle sig til i løbet af 1982 – forsvinder, fordi man finder nogle besparelser; der skal i hvert fald gå mange år, før man kan komme op i de størrelsesordner, og det tror jeg ikke nogen af os – måske med en enkelt undtagelse – tør tænke på.

Der skal også andre ting til, hvad flere af ordførerne har været inde på, og alle har jo også brugt omkvædet med at producere os ud af krisen, og det er jo da heller ikke løgn. Men dér står vi igen med et problem, for vi har en regering, der i de seneste år faktisk har talt varmt for erhvervsfremme, og som må roses for, at den i langt højere grad, end det har været kendetegnende for socialdemokratiet for 5-10 år siden, taler med varme og glød om, at nu må erhvervslivet have nogle mere rimelige vilkår, have mulighed for at sætte beskæftigelse og investeringer i gang. Problemet er altså bare, at man siger, at man vil forbedre mulighederne for investeringer, men alligevel taler man stadig væk om, at nu må vi have overskudsdeling. Man siger, at man vil erhvervsfremme, og man udsender et udkast til ændring af monopolloven, der får den største del af erhvervslivet til at havne oppe under loftet af raseri. Man siger, at man vil have et bedre erhvervsklima, og så fremsætter man et forslag til apotekerlov i folketinget, som heller ikke kan få flertal, fordi det går for langt i den forkerte retning. Man vil gerne have erhvervslivet til at hjælpe til, når det drejer sig om de unge. Man vil også gerne opmuntre det til det, men på et eller andet tidspunkt kommer der alligevel noget, der kan ligne tvang, ind i det. Man siger, man vil konkurrenceevneforbedring, men alligevel begynder man at sende prøveballoner op om, at principperne for kulbrintebeskatningen – og det kan såmænd være slemt nok, at det gælder på dette område – måske var noget, man kunne udstrække til andre områder af erhvervslivet, altså spørgsmålet om, at virksomhederne vel bliver beskattet af overskuddet, men de kan i en anden del af virksomheden ikke trække et underskud fra.

Man kan selvfølgelig affeje alle disse ting ved at sige: nå ja, men det bliver jo nok ikke til noget alligevel. Nej, det må man da håbe at det ikke gør. Men det skaber en usikker-